

UMAIR IBN WAHB

Paganismens Satan och Islams lärjunge

På dagen vid Badr var han en av de ledare som drog sina svärd för att sätta stopp för Islam. Han var skarpsynt och en förstklassig uppskattare, varför hans folk delegerade honom att fastställa antalet muslimer som givit sig iväg med Sändebudet och se om muslimerna hade bakhållare eller förstärkningar bakom sig. 'Umair Ibn Wahb Al-Jamhii galopperade på sin häst runt muslimernas läger och återvände sedan till sitt folk och berättade att det var ungefär 300 man, och hans uppskattning var korrekt.

De frågade honom om de hade förstärkningar bakom sig. Han sade: "Jag fann inget. Men O ni Quraish, jag såg hästar som bar den sanna döden. De har varken uthållighet eller tillflyktsort utom sina svärd. Vid Allah! Jag ser att om en av dem dödas, dödas också en av er. Om de dödade lika många som er, vad skulle nyttan av livet vara efter det? Tänk klokt."

Några av Quraishs ledare påverkades av hans åsikt och vad han sagt och var nära att samla sina män och återvända till Makkah utan att strida, om det inte vore för Abu Jahl som förändrade deras åsikt och tände elden av hat och krig, i vilket han var dess första offer.

Quraish gav honom epitetet "Quraishs Satan". På dagen vid Badr stred Quraishs Satan häftigt och våldsamt, men Quraishs styrkor återvände till

Makkah fullständigt besegrade och 'Umair Ibn Wahb lämnade en del av sig själv i Al-Madiinah, då muslimerna tagit hans son som krigsfånge.

En dag sällskapade han med sin kusin Safwaan Ibn Umaiyah, som tuggade på sina fiender i dödlig bitterhet, ty hans far Umaiyah Ibn Khalaf hade dräpts vid Badr och hans ben begravts vid Al-Qaliib.

Safwaan och 'Umair satt tillsammans och grubblades på sina fiender. Låt 'Urwah Ibn Az-Zubair berätta deras långa samtal:

Safwaan, nämnandes de som dödats vid Badr, sade: "Vid Allah, det finns inget gott i livet efter dem." 'Umair sade: "Det stämmer. Vid Allah, om det inte vore för skulder som jag är oförmögen att betala och mina barn som jag fruktar kan bli vagabonder efter mig, skulle jag rida till Muhammad och döda honom. Jag har en trovärdig anledning att ge honom. Jag ska säga att jag kommit för min sons skull, en krigsfånge." Safwaan grep chansen och sade: "Jag ska betala dina skulder och försörja dina barn tillsammans med mina och trösta dem så länge de lever." 'Umair gick med på det och sade: "Håll det hemligt." Sedan beordrade han att hans svärd skulle slipas och förgiftas och gav sig iväg.

När han anlände till Al-Madiinah satt Omar Ibn Al-Khattaab bland några av muslimerna och talade om dagen vid Badr. Omar tittade upp och såg 'Umair Ibn Wahb, beväpnad med sitt svärd, leda sin kamel att knäböja vid moskéns dörr. Omar sade: "Den hunden, Allahs fiende, 'Umair Ibn Wahb! Vid Allah, han har inte kommit för något annat än ont. Det är han som provocerade oss på dagen vid Badr." Omar gick in och sade till Sändebudet ﷺ: "O Allahs Profet, här är Allahs fiende, 'Umair Ibn Wahb, som kommit beväpnad med sitt svärd."

Profeten ﷺ sade: "Låt honom in." Omar gick ut och tog honom vid svärdsskidan runt hans hals och sade till några av männen: "Gå in och sitt hos Profeten ﷺ och var aktsamma på den mannen, han är ohederlig." Sedan gick Omar in och höll svärdsskidan runt hans hals och när Profeten såg honom, bad han Omar att låta honom vara och sade till 'Umair: "Kom närmre." 'Umair närmade sig och sade: "God morgon." Det var hälsningen under Jahiliyyahs tid.

Profeten ﷺ sade: "Allah har hedrat oss med en bättre hälsning än din. Det är As-Salaam, de troendes hälsning i Paradiset."

'Umair sade: "O Muhammad, vid Allah, jag hörde den nyligen."

Profeten ﷺ sade: "Vad fick dig att komma, 'Umair?" 'Umair sade: "Jag har kommit för den fånge som ni håller." Profeten ﷺ sade: "Berätta sanningen, 'Umair, vad har du kommit för?" 'Umair: "Jag har kommit för det ändamålet." Profeten ﷺ sade: "Men du satt hos Safwaan Ibn Umaiyah vid Al-Hijr och nämnde dem av Al-Qaliib från Quraish, sedan sade du: om det inte vore för mina skulder och mina barn skulle jag rida och döda Muhammad. Safwaan lovade att betala dina skulder och försörja dina barn på villkor att du dödar mig, men Allah hindrade dig från att göra så."

Vid det ögonblicket grät 'Umair och sade: "Jag vittnar om att det inte finns någon gud utom Allah och att du är Hans Profet. Den saken bevistades av ingen annan än Safwaan och jag. Vid Allah, Allah berättade det för dig. Pris vare Allah som ledde mig till Islam." Profeten ﷺ sade till sina följeslagare: "Lär er broder religionen och hur man når Koranen och frige krigsfången."

Sålunda omfamnade 'Umair Ibn Wahb Islam. Sålunda överväldigades Quraishs Satan av Profetens ﷺ ljus och Islams ljus att han i ett ögonblick omfamnade Islam och förvandlades till Islams lärjunge.

Omar Ibn Al-Khattaab (må Allah vara nöjd med honom) sade: "Vid Allah, jag hatade honom mer än jag hatar en gris när han dök upp. Men nu älskar jag honom mer än jag älskar några av mina söner."

'Umair satt i djup tanke om denna religions tålmod och dess Profets storhet. Han erinrade sig sina tidigare dagar i Makkah när han argumenterade och stred mot Islam innan Profetens ﷺ och hans följeslagares Hijrah till Al-Madiinah. Sedan erinrade han sig sin strid på dagen vid Badr och sin ankomst denna dag för att döda Profeten. Allt det utplånades i ett ögonblick av orden: "Det finns ingen gud utom Allah och Muhammad är Hans Sändebud."

Vilket tålmod! Vilken renhet, vilket självförtroende denna stora religion bär. I ett sådant ögonblick utplånade Islam alla hans tidigare synder, muslimerna förlät alla hans brott och hat, öppnade sina hjärtan och omfamnade honom. Är inte han vars svärd fortfarande glimmar framför deras ögon, planerandes med djävulsk avsikt att begå den mest skamligaste gärning? Allt det glömdes och inget nämndes. 'Umair blev i ett enda ögonblick en av muslimerna och en av Profetens följeslagare med deras rättigheter och plikter. Blev inte han som Omar Ibn Al-Khattaab ville döda för en kort stund sedan kärare för honom än hans söner?

Om 'Umair i ett sanningens ögonblick när han omfamnade Islam förtjänade all Islams respekt, heder, ära och prakt, då är Islam verkligen en stor religion.

Inom en kort period insåg 'Umair att hans plikt mot denna religion var att tjäna den lika mycket som han stritt mot den, att stödja den lika mycket som han konspirerat mot den och att visa Allah och Hans Profet det de älskade av sanning, kamp och lydnad. Sålunda kom han en dag till Profeten och sade: "O Allahs Profet, jag hade gjort mitt bästa för att utsläcka Allahs ljus och älskade att skada muslimerna. Jag önskar att du ger mig tillåtelse att gå till Makkah för att kalla dem till Allah, Hans Profet och till Islam. Allah kanske vägleder dem, annars ska jag skada dem i deras religion som jag brukade skada dina följeslagare i deras religion."

Från den tid 'Umair lämnade Makkah för Al-Madiinah promenerade Safwaan Ibn Umaiyah, som hade övertygat 'Umair att gå och döda Sändebudet, stolt i Makkaks gator och droppade in på dess möten och klubbar med glädje och munterhet. Och varje gång hans folk och bröder frågade honom om orsaken till hans munterhet och extas när hans fars ben fortfarande var varma i Badrs sands, gnuggade han händerna stolt och sade till folk: "Hurra! Om några dagar kommer glada nyheter som får er att glömma slaget vid Badr." Varje morgon gick han ut ur Makkah och frågade karavanerna: "Har inte något hänt i Al-Madiinah?" Deras svar var nekande, ty ingen av dem hade hört eller sett något viktigt i Al-Madiinah.

Safwaan fortsatte utan förtvivlan att fråga karavan efter karavan tills han en dag mötte en och sade: "Har inte något hänt i Al-Madiinah?" Resenären sade: "Ja, en mycket viktig sak inträffade." Med ett strålande ansikte och på höjden av extas frågade Safwaan resenären ivrigt: "Vad hände? Berätta!" Mannen sade: "'Umair Ibn Wahb har omfamnat Islam, och han är där och lär sig religionen och Koranen!"

Safwaan kände sig yr, och de glada nyheterna som han tillkännagett för sitt folk och som de väntade på för att glömma slaget vid Badr kom den dagen till honom — fruktansvärda nog att orsaka hans ruin!

En dag anlände resenären och 'Umair återvände till Makkah med sitt svärd redo att strida, och Safwaan Ibn Umaiyah var den förste som mötte honom. Knappt hade Safwaan sett 'Umair förrän han förberedde sig för att anfälla, men det stridsberedda svärdet i 'Umairs hand avskräckte honom. Han nöjde sig med några förolämpningar riktade mot 'Umair och gick sin väg.

'Umair intog Makkah som muslim, fast han hade lämnat den för några dagar sedan som en avgudadyrkare. I hans minne fanns bilden av Omar Ibn Al-Khattaab när han omfamnade Islam och ropade: "Vid Allah! Jag ska sitta som troende på varje plats där jag satt som avgudadyrkare." Med dessa ord som motto och den situationen som förebild bestämde 'Umair sig för att offra sitt liv för den religion han modigt stritt mot när han haft kraft nog att skada vilken muslim som helst. Och sålunda började han kompensera för det han missat och tävla med tiden genom att kalla till Islam dag och natt, i hemlighet och öppet. I hans hjärta strömmar tron in med trygghet, vägledning och ljus.

På hans tunga finns sanningens ord med vilka han kallar till rättvisa, välgörenhet, vänlighet och gott. I hans högra hand finns ett svärd med vilket han skrämmer de som avskär sig och hindrar de troende från Allahs väg och vill ha den krokig. Inom några veckor var de som omfamnade Islam genom 'Umair Ibn Wahbs vägledning otaliga. 'Umair begav sig med dem till Al-Madiinah i en förtjusande, lång karavan.

Öknen som de korsade under sin resa kunde inte hålla sin häpnad och förundran inför den man som korsat den en kort stund sedan med sitt svärd och skyndat mot Al-Madiinah för att döda Profeten ﷺ. Sedan hade han korsat den tillbaka från Al-Madiinah med ett helt annat ansikte än det första. Han reciterade Koranen på sin honkamelens rygg. Nu korsade han öknen för tredje gången i spetsen för en lång procession av troende som fyllde öknen med Allahs lovprisningar. Ja, det var ett stort tillkännagivande — att Quraishs Satan förvandlats genom Allahs vägledning till en djärv lärjunge av Islam som stod bredvid Profeten ﷺ i slag och situationer och vars lojalitet till Allahs religion fortsatte att vara fast även efter Profetens avgång från livet.

På erövringens dag av Makkah glömde han inte sin följeslagare och släkting, att kalla honom till Islam, särskilt efter att det inte längre rådde något tvivel om sanningen hos Profeten ﷺ och hans uppdrag. Safwaan hade rest till Jeddah på sin väg till Jemen via havet. 'Umair beklagade sig så mycket för honom att han beslöt att befria honom från Satan med alla medel. Han skyndade till Profeten ﷺ och sade: "O Allahs Profet, Safwaan Ibn Umaiyah är sitt folks ledare. Han gav sig iväg och flydde från dig för att kasta sig i havet. Ge honom trygghet. Fred vare med dig." Profeten ﷺ sade: "Han är trygg." 'Umair sade: "O Allahs Profet, ge mig ett tecken på hans trygghet." Profeten ﷺ gav honom sin turban som han burit när han intog Makkah.

Vi låter 'Urwah Ibn Az-Zubair slutföra berättelsen: 'Umair begav sig tills han nådde Safwaan när han var på väg att segla. 'Umair sade: "O Safwaan, jag offerar min mor och far för dig. Avväj att förgöra dig själv. Detta är Allahs Profets ﷺ trygghet som jag kommit till dig med." Safwaan sade till honom: "Ve dig! Gå, tala inte med mig." 'Umair sade till honom: "O Safwaan! Jag offerar min mor och far för dig. Allahs Profet är den bäste, den mest rättfärdige och den mest förlåtliga av alla människor. Hans ära är din och hans heder är din." Safwaan sade: "Jag är rädd." 'Umair sade: "Han är mer förlåtlig och mer generös än så." Han återvände med honom tills de kom till Profeten ﷺ. Safwaan sade till Profeten: "Han hävdar att du har gett mig trygghet." Profeten sade: "Han talar sanning." Safwaan sade till Profeten: "Ge mig alternativet i fyra månader." Profeten ﷺ sade: "Du har alternativet i fyra månader." Efter ett tag omfamnade Safwaan Islam, och 'Umair var utomordentligt glad över hans islamsomfamnande. Ibn Wahb fortsatte på sin välsignade resa till Allah i spåren av den store Profeten genom vilken Allah räddade folk från villovägar och förde dem ut ur mörkrets djup till ljuset.